KARİKATÜR

Yeni seneye girerken :

Sulh perisi — İnşallah bunu da tehlikesizce atlarız!..

RAMİ

Basık tavanlı yeni apartımanlarda Noel ağacı!..

— Karımın başına atacağım saksının çiçekli olmasını tercih ederim. Karım başına çiçekli şeyler geçirmesini sever!..

Kadın — Senin kalbinden geçenleri bir türlü okuyamıyorum...
Gözlükçü — Nekadar uzaktan okuyamadığını söyle sana bir gözlük vereyim!..

— Bak doktor, bak.. Kalbim nasıl çarpıyor..
— Siz de benim kalbimi bir dinleseniz!..

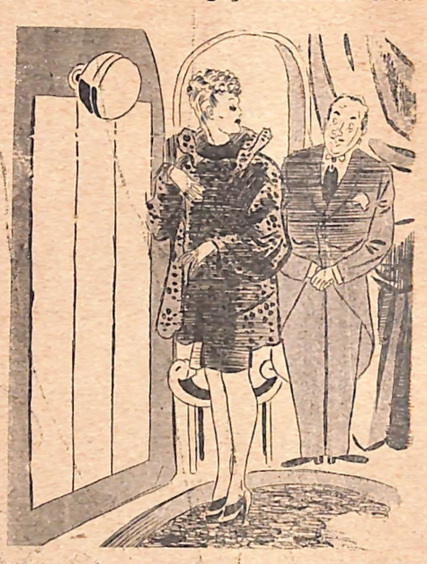

— Bu kürk kaça?.
— 100 lira..
— Daha pahalısı yok mu?
— O halde 500 lira!..

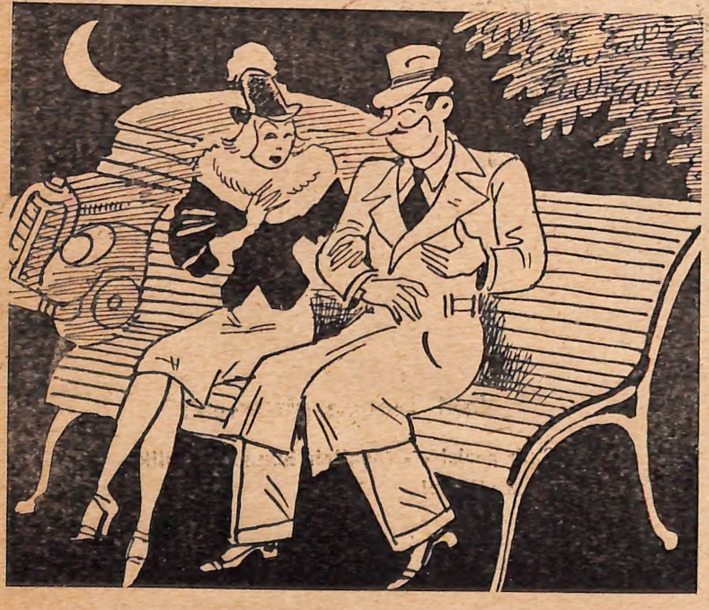

Erkek — Fakir olsaydım beni yine sever miydin?..
Kadın — Elbette severdim... Fakat, şaka söylüyorsun değil mi?..

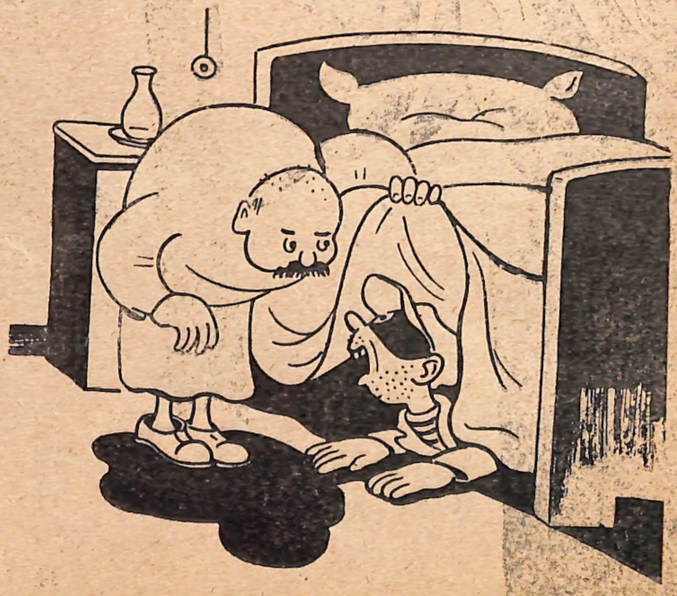

Hırsız — Ne mütecessis adammışsın sen de be!..

No. 157 CİLT: 7 YIL: 4 FİATI 10 KURUŞTUR 29 BİRİNCİKÂNUN 1938

Karikatür

İDAREHANESİ:
İstanbul: Ankara caddesi hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103. Telefon: 23031
Telgraf: İst. KARİKATÜR

Sahibi:
SEDAT SİMAVÎ

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye: Seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ VE EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

PRANGA

Sulh — Anlaşıldı, yine sürükletecekler!.

DİLENCİLER

«Belediye son günlerde adedi pek çoğalan dilencileri sıkı bir surette takibe karar vermiştir.»

Gazeteler

Sokakta yanıma temiz kıyafetli bir genç yaklaştı, kasketini çıkararak;

— Şu köşe başında bekliyen belediye polisine göstermeden bendenize bir çeyrek lûtfederseniz büyük sevaba girer, biçare bir körü sevindirmiş olursunuz, dedi.

Hayretle yüzüne baktım;

— Evlâdım sen kör müsün? dedim. Gözlerin bilâkis parıl parıl velfecri okuyor.

O gülümsedi:

— Hayır efendim... Bendeniz öyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum...

— Canım biraz evvel «Biçare bir körü sevindirmiş olursunuz» demedin mi? Ondan evvel de benden belediye polisine göstermemek şartile beş kuruş istemedin mi? Belediye polisinden gizlenmenin çaresini bulsan bile vicdanının gözünden nereye saklanacaksın.. Bak maşallah güçlü, kuvvetli delikanlısın. Taşı tutsan suyunu çıkarırsın. Senin gibi bir gencin nâmerde el açması günah değil mi?

— Aman efendim, kendinize iftira buyurmayın... Neden nâmert olacaksınız. Hem bendenizi yanlış anladınız... Bir körü sevindireceğinizi söylediğim zaman kendimi kasdetmedim. Bendenizin kör bir komşum var da onu söylüyorum.

— Peki ama ne münasebet?

— Efendim sadakayı onun namına topluyorum.

— Öyle şey olur mu?

— Niçin olmasın efendim... Meselâ bir avukatın mahkemede bir hırsız, bir katil için vekâleten merhamet dilenmesi oluyor da benim biçare dilenci için vekâleten sadaka istememem neden olmasın?

— Peki kendisi neden doğrudan doğruya dilenmiyor?

— Dilencilik belediye kanunlarımca yasak edilmemiş midir? Bu şekil herhalde kanuna daha uygun olsa gerektir.

— Evet ama asaleten de olsa, vekâleten de olsa dilencilik dilenciliktir. Binaenaleyh yasaktır.

— Bir noktayı unutuyorsunuz. Bir fakir namına istenen sadakanın adı sadece ianedir. Gerçi onun da cemi ianat kanunu mucibince kendine göre bazı merasimi varsa da, bendeniz bu ianeyi pek hususî bir şekilde topladığım için... Anlıyorsunuz ya...

Sokağın ortasında şapkamı çıkardım, bu meseleye pek aklımı yatıramıyarak başımı kaşımıya başladım.

— Bunun iane olduğunda şüpheniz varsa size meselâ rozet olarak yakamdaki çiçeği takdim edebilirim.

Sokaklarda çingene karılarının Kokino diye sattıkları kırmızı kış çiçeklerinden birini yakasından çıkarmış, bana uzatmıştı.

— Kerem buyurun... Bu fakir körü, beş kuruştan, bendenizi bir hayır işlemek vesilesinden mahrum etmeyin..

— Peki ama bir şey soracağım. Senin de herhalde kendine göre bir işin vardır.

— Elbette... Sabahtan akşama kadar beni meşgul eden yorucu bir iş..

— Peki o halde bu kör namına sadaka yahut iane toplamıya nereden vakit buluyorsun?

— Efendim bendenizin bahsettiğim iş budur...

— Anlıyamadım..

— Anlaşılmıyacak bir şey yok... Bu kör adamcağız için topladığım ianeden bir miktarını ben alırım...

— Bir körün hakkına tecavüz nasıl olur?

— Bu bir komisyondur efendim.. Siz zamane ahkâmının bukadar cahili olacak bir zata benzemiyorsunuz... Başkası namına yapılan her iş için bir komisyon

Ziraat Vekili Faik Kurtoğlu

[Otobüs meselesinden, Sürpagop işinden, izdiham hâdisesinden sabık vali muhakeme edilecektir] — Gazetelerden —

Vur abalıya!..

Üstündağ — Yahu abayı bıraktım, hâlâ neden vuruyorsunuz?!..

alınır. Memlekette bukadar işadamı, komisyoncu, tellâl ne ile yaşar.

— Peki bu komisyon seni yaşatabiliyor mu?

— Herhalde gümrük vesaire komisyoncuları gibi değil... Fakat orsa boca geçinip gidiyoruz.

— Peki belediye bu komisyona acaba ne der?

— Bir şey demez sanırım. Derse insafsızlık olur.

— Bir şey daha sorayım sana... Böyle senin kör komşu gibi vasıta ile dilenen kimseler çok mudur?

— Pek çok, meselâ tavsiye mektubu veren veya selâm gönderenler bu nevi bir hayıra vasıta olan insanlar değil midir?

— Onları karıştırma... Ben sana doğrudan doğruya dilencileri soruyorum...

— Gazetelerin yazdığına bakılırsa belediye bugünlerde takibatı sıklaştıracakmış... Şu halde dilencilerden bir kısmının ellerine iğne, çamaşır mandalı, sinek kâğıdı gibi bazı ufak tefek eşya alarak gezginci esnaf kılığına girmelerine mukabil bir kısmı da böyle vasıta ile dilenmiye mecbur olacaklardır.

Vaktin ilerlediğini görerek acele acele yürümiye başlamıştım. Fakat o da benimle beraber yürüyor;

— Çeyreği lûtfetmiyecek misiniz? diyordu.

Delikanlıyı başımdan savmak için bir çare düşündüm;

— Bana bak, dedim, mademki sen dilenci komisyoncususun... Her komisyoncu gibi senin de elinde bir vesikan bulunmak lâzım gelir... Senin hakikî bir dilenci namına sadaka istediğini ben nereden anlıyacağım.

Fakat o benden daha kurnaz çıktı;

— Aman efendim, dedi, hakikî bir dilenci komisyoncusu olduğuma bu yüzsüzlük ve yapışkanlığımdan daha büyük vesika olur mu? dedi.

— Hakkın var... Böyle delile akar sular durur, dedim ve çeyreği eline tutuşturarak uzaklaştım.

KARİKATÜR

Bir mucize Meselesi..

Bir arkadaş anlatıyordu;

— İsa peygamberin mucizeleri meşhurdur.. Bir nefes etti mi, körlerin gözleri açılır, kötürümlerin kuru bacaklarına yeniden hayat gelirmiş.. Buna belki inanmıyacaksınız. Modası geçmiş İsrailiyat diyeceksiniz. Olabilir... Bu noktada ben de sizin fikrinize iştirak edebilirim. Fakat ben İstanbulda bir şahıs tanıyorum ki, İsadan herhalde daha parlak mucizeler göstermektedir.

Hep birden gülüştük;

— Yok canım,. öyle şey olur mu? Kim bu adam?..

— Bu şahıs, uzun boylu, genç bir belediye polisidir... Gösterdiği kerametlerin harikulâde oluşuna göre, herhalde İsanın hafitlerinden olacaktır.

— Bu mucizeleri nerede, kimlere gösteriyor?

— Sokakta azizim sokakta... O köşe başında göründü mü, kör dilencilerin gözleri birdenbire faltaşı gibi açılıyor... Yerde sürünen kötürümler yerlerinden fırlıyorlar, arkalarından değil polis, rapan taşı yetişemiyecek bir hızla kaçmıya başlıyorlar.

Papağan

1939 senesinde ne olacaklar?.

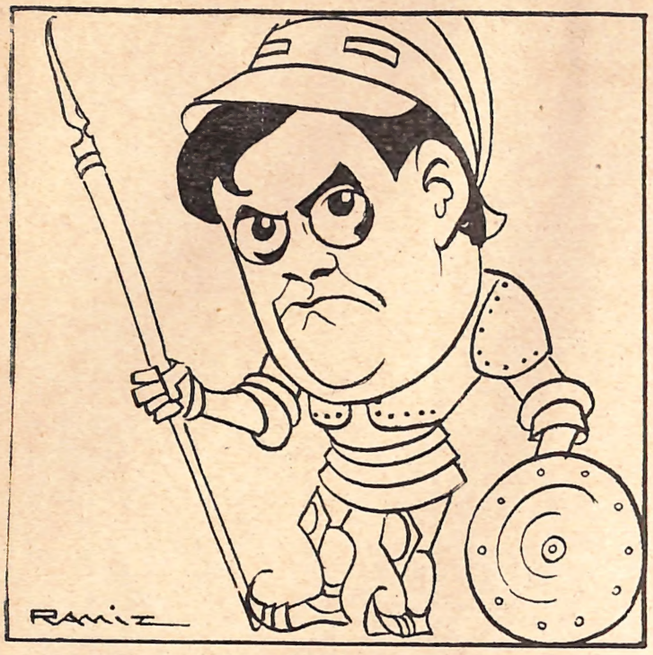

NURULLAH ATAÇ: Müellifler arasında zırhla dolaşacak!

ŞAİR YAHYA KEMAL: İlham perisi tarafından gıdıklanacak!

ADLÎ HATA !...

Gece yarısı evime dönerken sokakta sakallı bir adamcağıza rasladım. Büyük bir kapının önünde oturmuştu. Kapının kemeri gerçi yağmura siper oluyordu, fakat karşı sokağın ağzından şiddetle esen karayele karşı onu müdafaa edemiyordu.

Acıdım ve sordum;

— Arkadaş, neye oturuyorsun burada?

— Yerim yurdum yok...

— Bir otele git..

— Param yok..

— O halde br sabahçı kahvesinde geceyi geçir... Burada donacaksın.

— Sabahçı kahvesinde adamı bedava oturtmazlar,.. Kahve içecek param yok. Olsa bile kahveye gideceğime ekmek alır yerim, karnım aç..

Tabiî adamcağıza birkaç para verdim. Fakat ayni zamanda da sordum;

— Pekâlâ ama, sen güçlü kuvvetli adamsın... Nasıl oldu da sefaletin bu derecesine düştün?

O içini çekerek cevap verdi;

— Sorma bay... Ben bir adlî hataya kurban gittim. Sokakta birile kavga etmiş, başını yarmıştım. En aşağı bahara kadar hapishanede bedava karnımı doyurmak ve sıcak bir yatakta yatmak hakkımdı. Fakat hâkimler yanıldılar, beni beraet ettirerek sokağa attılar.

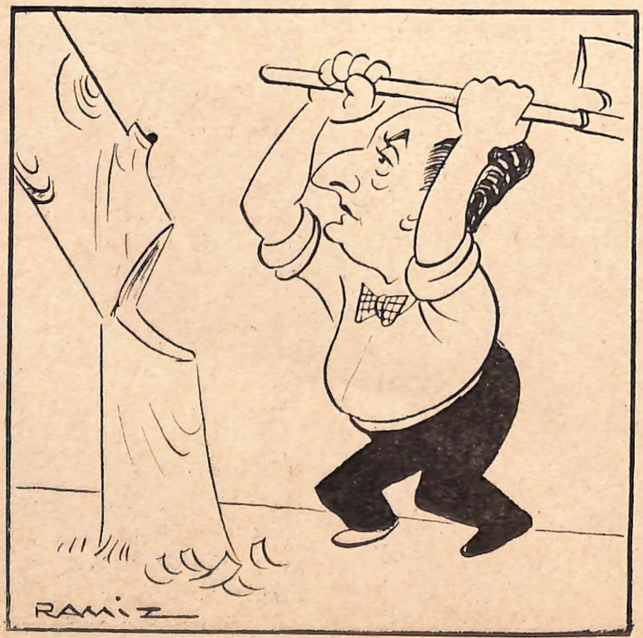

ÇAMDEVİREN: Yeni yeni çamlar devirecek!

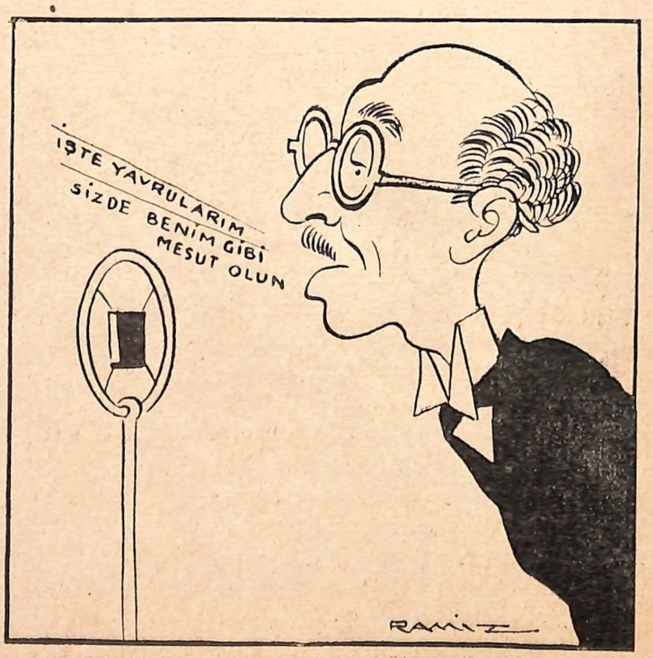

MESUT CEMİL: Radyoda masallarına devam edecek!

1939 senesinde ne olacaklar?.

SAKALLI CELÂL: Evlenip sakalı ele vermemiye çalışacak!.

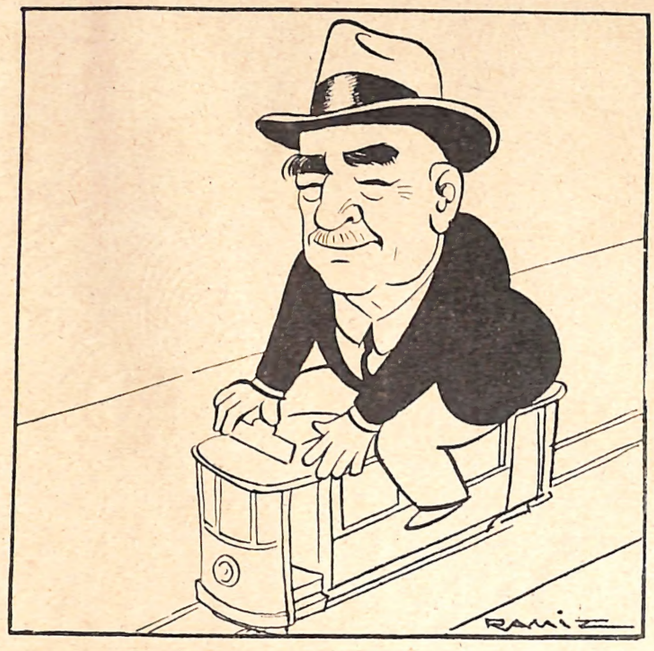

ALİ ÇETİNKAYA: Tramvayın tepesine binecek!

Kaça girmiş

— Yeni yılını tebrik ederim..

— Hem de iki kere tebrik et, azizim!

— Neden?

— Dün kırk yaşında idim, bugün kırk ikisine girdim.

— Bir günde iki yaş artmak.. nasıl olur?

— Adeta.... Bizim refika, kendi yaşını da bana yükletti!

Çocuk aklı

— Baba, benim yaşım ne zaman anneninki ile beraber olacak?

— Hiç bir zaman... Sen çocuk, o anne!

— Yok, yok.., Sen hesap bilmiyorsun.. Bir gün onunla yaşımız beraber olacak, sonra ben onu geçeceğim...

— Bunu nerden çıkardın?

— Nereden çıkaracağım? Benim isim günüm her sene geliyor, halbuki annemin isim günü iki senede bir!

Eski takvim

Halil Lûtfiye sordular;

— Yılbaşında nasıl eğlenirsin?

— Gayet güzel.. Geçen senenin takvimini alırım.

— Bundan ne çıkar?

— Evvelâ geçen senenin takvimini bedavaya verirler, sonra o takvimi kullandıkça kendimi bir yaş daha küçük görürüm..

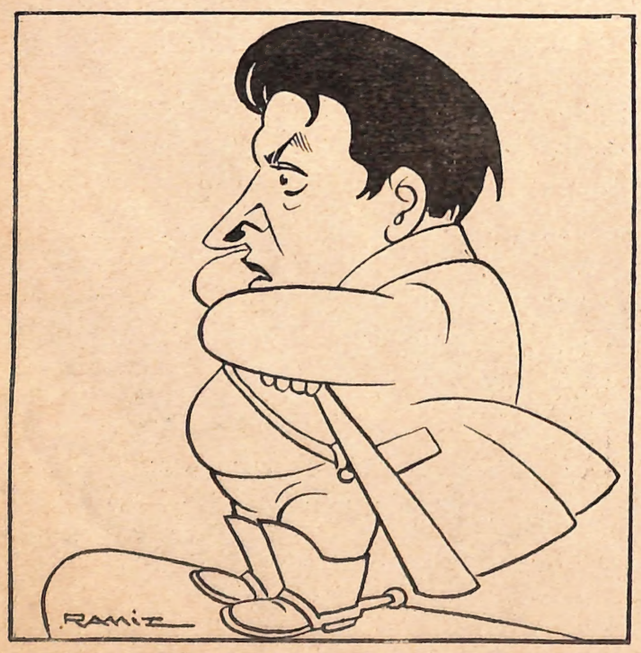

NİZAMETTİN NAZİF: Holivut'ta Napolyon rolü oynıyacak!.

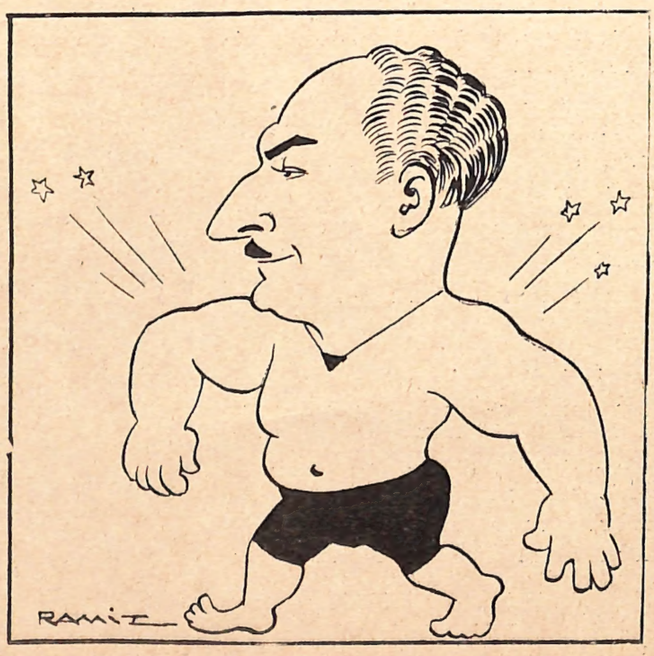

EŞREF ŞEFİK: Çoban Mehmetle Taksim stadında karşılaşacaktır! — Güreş etmek üzere değil! —

1939 Senesinde Ne Olacaklar..

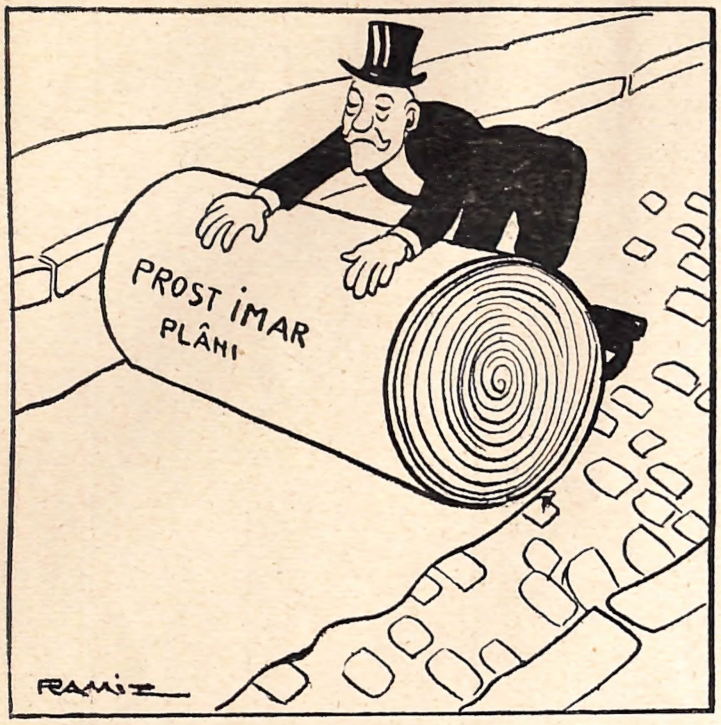

MÜTAHASSIS PROST: İstanbul sokaklarını plânlarile döşiyecek!

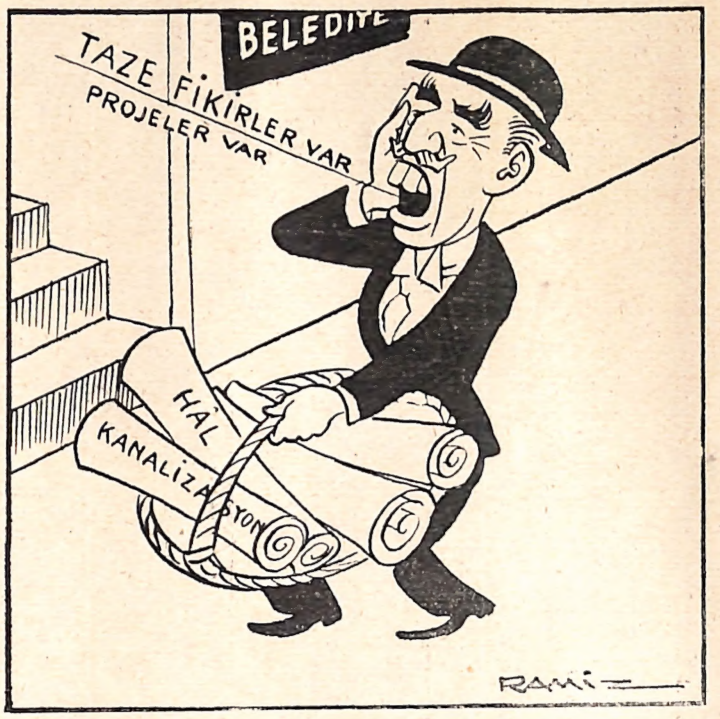

OPERATÖR EMİN: Fikirlerini İstanbul belediyesine sürecek!

Atlatma ve atlatılma hakkında

Kulaklarımızın ötedenberi alıştığı bir kelime vardır: Atlatmak... Her mastardan bir sürü fiil çıktığı halde bundan ancak mazi sığasının üçüncü şahsı zuhur etmiştir. Atlattım!..

Memur, masasına başvuran bir iş sahibine, ciddî bir tavırla:

— Gelecek hafta uğra!

Der. Adam, daha kapının eşiğinde iken, arkadaşına iğilir:

— Atlattım!

Zengin iş adamı, yolunu kesip derdini döken işsiz mektep arkadaşına, ümit verici bir sesle vadeder:

— Ay sonu yazıhaneme gel, icabını düşünürüz..

Ayrılır ayrılmaz kendi kendine mırıldanır:

— Atlattım!

Bu atlatma oyunu karşısında iş sahibi bir hafta, birkaç hafta âvare dolaşacakmış, işsiz adam aylarca bağrına taş basacakmış, bunun ne ehemmiyeti var? Mademki memur, müracaat edeni atlatmakla bir hafta başını dinlendiriyor, iş adamı, işsiz dostunu savmakla bir ay rahat ediyor, şu halde mesele yok demektir.

Âşık sevgilisini, gazeteci meslekdaşını, borçlu alacaklıyı hep bu tek kelime ile idare eder. Koca bir mastardan çıkan bu ufacık tâbirle, şu dakikada, en az bir milyon kişi avucunu yalamaktadır. Ya, Allah saklasın, bu mastarın malûm, meçhul, müsbet, menfi bütün fiilleri meydan alırsa halimiz ne olur?

Atlatanlarla atlıyanları gözden geçiri-

Bayan — Filmi beğendin mi?
Bay — Aman öyle saçma ki, adamcağız, karısı kaçtığı için yesinden çıldırıyor!...

yorum: Nekadar atlatan varsa ya zengin, ya zeki, ya kuvvetlidir. Atlıyanlar da bunun aksine... Ya fakir, ya sersem, ya miskin telâkki ediliyor. Atlatan adam, söylediği yalandan dolayı, faziletinden, şerefinden, mevkiinden zerre kaybetmez. Buna mukabil, atlıyan, o yalana inandığı için her gün bir kapıya, bir masaya, bir makama yüz süyü dökmek mecburiyetindedir. Yani, yalancı kazanıyor, inanan zararda...

Yalan kelimesinin yerine atlatma tâbiri geçtiğindenberi sayısız şerefler sigortalanmıştır. Yüzüne karşı yalancı dediğimiz bir adam, soluğu mahkeme eşiğinde alıyor:

— Hakarete uğradım, maddî ve manevî tazminat isterim!

Diye haykırıyor. Tabiî, er geç, haklı çıkıyor: Kendisine yalancı diyenin, kanun dairesinde, canına okuyor. Fakat ayni adama, yalancı yerine atlatıcı dediğimiz zaman ağzı kulaklarına kadar yırtılırcasına gerilerek gülüyor, gülmekten katılıyor... Bu ikinci isnat okadar hoşuna gidiyor ki, ona, artık her istediğinizi kolayca yaptırtabilirsiniz.

Yalancılar, bir kelimenin yerine başka bir kelime geçirmekle, vaziyetlerini kurtardılar. Eğer bu usul, diğer kötü işlerde de tatbik sahası bulursa, atlatılmaktan canını kurtaranlar öte tarafta nâre yanmış olacaklardır. Meselâ, dolandırıcı, yankesici, hırsız, katil, sarhoş, esrarkeş, kalpazan, serseri, kahpe gibi bize ürperme veren bütün tâbirler, atlatmada ol-

1939 Senesinde Ne Olacaklar..

GENERAL FRANKO: Etrafına ilânlar asıp dünyaya kendini tanıtacak!.

ÇEMBERLAYN: Kazaya uğratmazsa bir sulh kızı doğuracak!

duğu gibi, münasip birer karşılık bulabilmek saadetine eriştikleri gün işimiz tamamdır. Teşekkür olunur ki, bu sıraladığımız kahramanlar, henüz, atlatan babayiğitlerin zekâsına da, makamına da sahip değillerdir.

Eski devirde, atlatıcılığı ile meşhur olan br nazır, kendisine müracaatte bulunan birini savmış. Adamın kapıdan çıktığını sanarak, yüksek sesle, kendi kendine:

— Atlattık keratayı!

Demiş. Henüz eşikte bulunan adam şiddetle dönerek:

— Kerata kim?

Diye sorunca, nazır, hemen cevap vermiş:

— Sen de, ben de!

Atlatanlarla atlıyanlar arasındaki farkı hiçe indiren bu fıkra ağızdan ağıza yayılırsa, öyle sanıyorum ki, işler az zamanda yoluna girer. Devletle millet, ayrı ayrı müesseseler halinde görünürken, belki hükûmet halkı avutmakla avunmuş olurdu. Bugün millî vazifelerin en başında, herkesin biribirine itimat etmesi keyfiyeti bulunuyor. İtimat etmek vazifesini gören bir vatandaş, niçin, bu faziletini ceza halinde ödesin? Düşümeli ki, hayatta, atlatanların atlaması gibi hazin tali cilvelerine de sık sık tesadüf ediliyor

Hani, her hastalığı su ile tedavi eden bir doktor varmış da bir gün kazara denize düşerek boğulmuş, işitenlerden biri:

— Zavallı doktor, demiş, eczanesinde öldü!

Kaldı ki, böylelerine zavallı diyen bile bulunmaz...

Kulak misafiri

— Kimi alacağı kadında güzellik, kimisi de para arar, bense zekâ ararım...
— Tabiî, herkes neye muhtaçsa!...

YENİ YILIN EŞİĞİNDE

Vakta ki ıstılahlar yeni lisana döndü,
Okuturu, okuru bir tercümana döndü!
Bunları bellemiye uğraşırken dün gece,
Gözüm birden kapıdan giren mihmana döndü:
Bu gelen bin dokuz yüz otuz dokuz yılıydı,
Onu görünce gönlüm bir Gülistana döndü..
Eski yıl bir lâhzada göçüp gitti cihandan,
Dünkü acı hakikat bugün yalana döndü.
Dilerim, benzemesin yenisi eskisine,
Heyecandan bütün yıl gözüm fincana döndü!
Cenk oldu, cenk olacak korkusile doğrusu
İçim zindan kesildi, başım kazana döndü.
Biri susunca başlar öteki haykırmıya,
Alamanla İtalyan sabisübyana döndü.
Nerdeyse ağrıyacak boynu İngilterenin,
Durmadan kâh Almana, kâh İtalyana döndü.
Cihanın sinirleri bir kör düğüm oldu ki,
Çemberlayin bu işte Mazhar Osmana döndü.
Hele bayan Safiye şarkıya başlayınca,
Yandı, kavruldu gönlüm, Habeşistana döndü!
Vefasız cananları görünce Çamdeviren,
Cihandan yüz çevirdi, semadan yana döndü!

ÇAMDEVİREN

Anne — Bizim zamanımızda yırtıklar yamanırdı...
Kız — Aman anne, şimdikiler de her gün birine yamanıyorlar ya!..

İtalyanın kara sevdası!.

Habeş — Seni çapkın seni, ben kâfi değil miyim?.. Hâlâ gözlerin onda..

İtalya — Esmer görünce dayanamadım da!...

ÇALMA KAPIYI..

Genç kadın, sobanın yanında, rahat bir koltuğa uzanmış, gözlerini elindeki kitaptan sobaya, sobadan pencereye çeviriyor, okuduğu kadar düşünüyordu. Evde yapyalnızdı. Kocası, bir poker partisine gitmiş, hizmetçisi de o gece için izin almıştı. Genç kadının yapılacak iki işi vardı: Ya uyuyup yatmak, ya kitap okuyup zaman geçirmek... Henüz vakit erken olduğundan birincisinin yerine ikincisini tercih etmiş, eline ilk geçen romanı okumıya koyulmuştu...

Romandan hayala, hayalden romana geçerek nekadar zaman kazandığını bilmiyordu. Birdenbire sokak kapısının çalındığını duydu. Vücudünde soğuk bir ürperme dolaştı;

— Kim o?

Diye seslendi. Dışardan fısıltı halinde bir cevap geldi;

— Benim... Aç kapıyı!

Bu, onun, âşıkının sesi idi. Genç kadının vücudünde ürpermenin şekli, soğuktan sıcağa tebeddül etti. Hemen kapıya koştu;

— Sen ha.. Sen bu vakit... Nerden aklına geldi? Ya kocam burada olsaydı...

Âşık, ihtiyata riayetle, şapkasını, paltosunu koluna alarak salona girdi;

— Ondan yana hiç korkum yok... Demin yolda rasladım, dalgın dalgın gidiyordu... Belli ki, bu akşam oyunda çıkaracağı fulleri, floşleri düşünüyordu. Onu görür görmez hemen sana damlamayı düşündüm... Fena mı yaptım?

Genç kadın neşeli idi;

— Bilâkis, okadar iyi yaptın ki... Yalnızlıktan çatlıyacaktım... Bu gece Marika da yok... Bilgimi arttırmaktan başka çare kalmadığını düşünerek bu kitabı elime aldım.

İkisi de sobanın iki tarafına geçtiler. Şundan bundan konuşuyorlardı. Biraz sonra seslerini pek işitemiyecek bir hale gelmiş olacaklar ki, sobanın bir kenarında buluşmıya mecbur oldular. Dakikalar sohbetle, lezzetle geçiyordu. Daha da geçecekti, fakat sokak kapısının bir anahtarla kurcalandığını duymasaydılar. Genç kadın yerinden fırladı;

— Kocam!

Bir saniye şaşkın bakıştılar. Âşıkın eli, sevki tabiîle, kanapedeki şapka ile paltoya gitmiş, onları toplamıştı.

Kadın;

— Çabuk, sen yatak odama git, orada dur! Yanımdaki odaya, haydi...

Dedi, ve eline kitabını alarak yine koltuğuna uzandı.

Kocası yavaşça içeri girmişti, kadın farkına varmamış gibi davranıyordu. Bir aralık gözlerini kitaptan ayırdı, onu gördü;

— Neden gittin, neden geldin?

Diye haykırdı.

— Şey... Poker çevirecek kareyi bulamadım da!

Kadın, kaplan gibi, yerinden fırladı;

— Sen İstanbul içinde poker oynıyacak adam bulamadın ha... Kime söylüyorsun bu yalanı? Ben anlamıyorum mu

— Gel birader, şöyle sarılıp bir helâllaşalım..
— Bir yere mi gidiyorsun?
— Hayır, yılbaşı piyangosunu aldım... Ne olur ne olmaz, çıkarsa belki biribirimizi bir daha göremeyiz!..

— Çırılçıplak bir resmim vardı albüme koydum...
— A... Ne diyorsun, çıplak resmini nasıl koydun öyle?..
— Ne zararı var, ben üç aylıkken alınmış!...

---

sanıyorsun? Kim bilir hangi kaltağa söz vermiştin, gittin, bekledin, gelmedi... Gelmeyince eve döndün. Yoksa, koca İstanbulda pokerciler yerin dibine mi geçti?

— Vallâhi değil...

— Hayır, yalan söylüyorsun, doğrusu benim dediğimdir!

Evde kızıl kıyamet kopuyordu. Zavallı kocanın bütün ısrarları, inatları boşa gidiyordu. Nihayet, adam dayanamadı, isyan etti;

— Allah seni kahretsin kadın, işte ben gidiyorum... Kendi kendine söylen dur!

O hızla kapıyı açtı, sokak kapısını buldu, ve dışarı fırladı... Sokak kapısının çarpmasından, sokakta uzaklaşan adımların sinirli sesinden evin havası ürpermişti.

Genç kadın, yatak odasının kapısını açtı. Âşıkı, sapsarı, eşikte idi. Genç kadın;

— İşte sevgilim, artık sabaha kadar korkusuzca beraberiz...

Diye boynuna sarılmak istedi. Halbuki âşık hızlı adımlarla sokak kapısına doğru yürüyordu. Genç kadın hayretle sordu;

— Nereye gidiyorsun?

— Evime!

— Ne münasebet!.. Ne diye geldin, neye kaçıyorsun?

Âşık, sararmış yüzünde büsbütün kara görünen gözlerile kadına baktı;

— Demin, karım da benimle böyle sebepsiz bir kavgaya tutuşmuştu... Onun için eve koşmak lâzım geliyor... Affedersin, duramıyacağım!

İspinoz

Sevmiyen kadın Para ister...

İki genç nikâhlı kaldılar yalnız,
Bu gece ikisi heyecanlıdır.
Biri: Şen, arzulu, yaramaz bir kız;
Öbürü: Bir mahcup delikanlıdır.

★

Dünyanın derdini genç kız unutmuş:
Neşeli... Kaynıyan sudan yok farkı.
Genç adam susuyor... Dilini yutmuş;
Dut yemiş bülbüle benziyor tıpkı.

★

Güzel kız düşündü; «Bu da bir çile;
«Ben nasıl varırım böyle ahmağa?..»
Çok şükür; genç adam gelmişti dile,
Başladı eşini oyalamıya:

★

Dedi ki: «Dünyada güzeldir üç ses,
«Onlar ne?.. Bulalım şimdi seninle!..
«Bunu keşfedemez kolayca herkes,
«Yalnız ben bilirim; söyleyim, dinle;

★

«İlki hiç şüphesiz budur: Bir gencin
«Gönlünü verdiği kadının sesi!..
«Bu sesi yıllarca dinlemek için,
«İnsanın kalbinden taşan hevesi!..

★

«İkinci olarak kuş sesi gelir;
«Bülbüller baharda ney çalar sanki!..
«Üçüncüsü: Akan sudan yükselir;
«En güzel müziktir bu ses inan ki!»

★

Bu malûm nükteye, bu yavan söze
Kız şaştı... Bu muydu onun nasibi?!
Budala eşiyle geldi göz göze,
Bakmıştı: «Gıdıkla, güleyim..» gibi.

★

Bir derin nefesle yükseldi göğsü,
Kızgındı... Bu, aşkın son nefesidir.
Müstehzi dedi ki: «Var dördüncüsü,
«Sanırım bu ses de para sesidir!..»

NECDET RÜŞTÜ

Kulaktan Kulağa

Aradaki fark

(D..) nin uçar kuşa borçu vardır.

Bir gün kendisine dedim ki;

— Sen herhalde dünyanın en rahatsız insanı olacaksın.. Şehirde en aşağı yüz kişiye borçlusun... Sokakta bunlara rasladığın zaman kim bilir nekadar sıkılırsın. Herhalde her sokağa çıkışta bunlardan birkaçma tesadüf ediyorsun değil mi?

O hiç fütursuz pürosunu içerek:

— Olabilir, dedi, fakat benim için hiç ehemmiyeti yok..

— Nasıl olur?

— Şunun için ki, o biçareler daima yayan dolaşırlar. Ben otomobille gezerim.

At koşularında

At koşusundan dönüyordu. Yolda rasladığı bir arkadaşına;

— Müşterek bahislerde kazanmak için gayet güzel bir usul buldum, dedi, koşacak atın yaşını ayak izlerinin tulile darp, yekûnu ayni izlerin arzile taksim ediyorum. Çıkan neticeyi de hayvanım kuyruğunun yarı tulile cemediyorum.

— Peki bu usul ile her zaman kazanıyor musun?

— Her zaman değil.. Fakat koşu hayvanları hakkında yazılan gazete makalelerine istinat ettiğim zamandakinden çok daha fazla..

Yalan Hastalığı

İlim ve malûmat sahibi fakat fazla traşçı bir adamdı. Bir akşam bir kalabalık meclisteyalanın fenalıklarından bahse başlamıştı.

Birkaç kişi bir ağızdan:

— Üstat.. insaf, dediler, biz söyliyeceklerinizi biliyoruz.

O — Nereden bileceksiniz? Dedi, bunlar benim «Yalan hastalığı» adındaki bir kitabımda uzun uzadıya teşrih ettiğim bir bahistir. Bu kitabımı okumadınız ki, neler yazdığımı bilesiniz.

Bu defa salondakiler hep bir ağızdan bağırdı:

— Vallâhi okuduk üstat... Hepimiz okuduk...

O güldü:

— Nasıl okumanıza imkân olur ki, ben henüz bu kitabı bastırmak için tabi aramakla meşgulüm... Bu yalan gösteriyor ki, yalanın zararları hakkında izahat vermekle abes bir şey yapmış olmıyorum.

Yeni Çocuklar

Hava bozuktu. Torunum can sıkıntısından türlü yaramazlık ediyor, evde eşyayı biribirine katıyordu.

Ciddi bir tavırla;

— Bana bak, dedim, sen artık dokuz yaşına girdin... Dokuz yaşında bir insan artık çocuk değildir. Koskoca erkek sayılır. Sen de yaramazlığı bırakıp onagöre hareket etmelisin.

Yumurcak şu cevabı verdi:

— Öyle ise paketini çıkar da seninle karşılıklı bir sigara içelim.

Lorel — Biliyorsun mu acaba, neden bize gülenler günden güne azalıyor?..

Hardi — Hıh, bunda ne var bilmiyecek.. Dünyanın halini bizden daha gülünç buluyorlar da ondan!.

Dalgınlık

Sokaktan dönüyordu.

Kapıda karısını görünce elini alnına vurdu;

— Ah bu benim dalgınlığım, dedi. Hay Allah cezasını versin..

— Ne oldun?

— Ne olacak... Senin kestane şekerini sevdiğini bildiğim için bir kutu almıştım..

— Dalgınlıkla bir yerde mi unuttun?

— Hayır, yedim.

Yıldızlara karşı

Pencereden yıldızları seyrediyorlardı.

— Sen okumuş, yazmış insansın, dedi, birçok şeyler gibi herhalde bunu da bilirsin.. Bu toplu iğne başı gibi görünen yıldızlardan her biri bizim dünyamızdan büyük bir dünyamış öyle mi?

— Öyle söylüyorlar... Doğru olmaması için de sebep yok...

— Peki oralarda da insan var mı?

— İşte onu pek kestiremiyeceğim... Eğer Allah onları dünyadan evvel yarattı ise vardır. Dünyadan sonra yarattı ise yoktur.

— Bu ne demek?

— Gayet basit... Dünyayı evvel yarattı ise bizim insanlardan gözü mutlaka korkmuştur. Bu ilk tecrübeden sonra başka dünyalarda da insan yaratmıya heves etmemiştir.

ESKİ YENİ

Kayınpeder — Bu gece frenklerin yılbaşıları olduğu için tâbesabah eğlenceler, hoş rakılar, polkalar yaparlarmış, hep frenk icadı. Halbuki bizim için böyle yerlerde bulunmak tövbe ve istiğfarı muciptir..

Bacanak damatlar — (Biribirlerine) Sen kayınpedere, evdekilere aldırma, yarımşar saat ara ile «Bu akşam Babıâlide nöbetteyiz» diye çıkarız, Beyoğlunda Odeon'un kapısında buluşur baloya gideriz!...

Yeniler — Bon ane ma şeri!...

Daha sonraları Hacı Rüstem el etek öpmek suretile Âdemi gece mekteplerine yerleştirmiş, fakat talisizlik devam ederek çocuk ikide birde yine elinde çantasile ona dönmüştü.

İmam arasıra bu çocuğa sarfettiği para ve emekleri hesap eder;

— Vay canıma... Ben masrafından, sıkıntısından ve vebalinden çekinerek bu oğlanı kendime evlât etmemekte inat gösterdim. Fakat takdirin yazdığı bozulmuyor. Netice itibarile Âdeme verdiğim emek bir evlâtlığı, hattâ bir öz evlâdı yetiştirmek için yapılan fedakârlığı çoktan aşıp geçmiştir...

Maamafih Âdem afacan bir çocuk olmakla beraber, çalışması ve zekâsile imamı memnun etmiş ve onda hakikî bir evlât alâkası uyandırmıştı.

Hacı Rüstem, muhitinde çok hatırı sayılan bir adamdı. Filozof ve tok gözlü idi. Paraya karşı tarihin hiç bir mahalle imamında görülmemiş bir istiğnası vardı. Mahallenin, hattâ civar mahallelerin büyükleri bu huyu için onu pek severler ve arasıra ötekine berikine iyilik maksadile yaptığı hasbi müracaatları iyi karşılarlardı.

Hemen hemen kendi elinde yetişmiş olan Âdem için olan ricaları da kabul edilmiş, çocuk mektepten çıkar çıkmaz akranlarına nisbetle yüksek denecek bir maaşla bir daireye memur tayin ettirilmişti.

Fakat Âdem anlaşılan Allahın «Yürü kulum» diye yarattığı insanlardan biriydi. Yedi yaşına kadar evlâtlık olarak alındığı evlerde, sonra kabul edildiği mekteplerde olduğu gibi şimdi de memuriyetlerde dikiş tutturamıyordu.

Hacı Rüstem onun her sekiz on ayda bir:

— Hacı efendi, yine açıkta kaldık, diye geldiğini görünce imam köpürür ve bağırırdı:

— Yahu saçlı sakallı herif oldun... Ben senden kurtulamıyacak mıyım? Kendim için kimseden beş paralık bir hayır istememiş olduğum halde senin için öpmediğim el, etek kalmadı... Seni bu son işe koyduğum zaman «Eğer burada da durmazsan artık bir daha kapıma uğrama.. Ne selâm, ne sabah..» demedim mi?

Fakat Âdem mazlum bir tavır alarak;

— Sen âdil adamsın imam baba... Ham sofulardan değilsin... Edipsin, arifsin... Bu işi bırakmamın sebeplerini söylediğim zaman bana mutlaka hak vereceksin, derdi.

İmam, evvelâ bu iblisin iğfallerini dinlememek için ellerile kulaklarını tıkar, fakat buna rağmen onun sözlerini işitir, anlar ve sonunda hak verirdi.

— Evet.. görüyorum ki, bu defa da haklı imişsin... Bu felâket senin kabahatinden değil, talisizliğinden doğmuştur. Haydi bakalım soyun, dökün otur.. Biz yine paçaları sıvayıp senin için memuriyet dilenciliğine çıkalım, derdi.

* * *

Günlerden bir gün, daha doğrusu akşamlardan bir akşam Âdem yine çat çat imamın kapısını çalmıştı;

— Hacı efendi... Ben maalesef yine işimden ayrıldım.

Hacı Rüstemin esasen dalgınlıktan tavada çatır çatır yakılmış bir kıyma meselesinden dolayı karısile kavga etmekte olduğu bir zamandı. Bu da üstüne gelince Âdeme avaz avaz bağırmıya başlamıştı;

— Çık dışarı... Defol, gözüm görmesin seni... Eğer bir daha sana yardım edersem şart ediyorum, şu karı boş olsun...

Âdem elile onun ağzını kapamış:

— Aman bunu söyleme... Çünkü yemininde duramazsan yengeyi kaybederiz demişti..

O dinlemiyor, bağırmıya devam ediyordu;

— Dururum durmam.. sen ona da karışamazsın... Yeminimde durursam senden kurtulmuş olurum... Durmazsam benim tâ Eminönünden sırtımda taşıyarak getirdiğim kıvırcık kıymasını yakan mendebur karıdan kurtulurum.. Her ikisi de benim için nimettir..

Âdem yalvarmıya başlamıştı;

— Baba bu hiddet avama ve cühelâya yakışır. Sana yakışmaz... Vur fakat dinle... Neticede hak vermezsen kapıları pencereleri aç, seni deli diye tımarhaneye götürecekleri zamana kadar istediğin gibi bağır. Evet vur, fakat dinle...

— Dinliyemem yeminim var... Karı boş düşer...

— Yemin dinlememek için değil, bana yardım etmemek için. Ben zaten senden artık hiç bir lûtuf istemiyecek bir mevki temin etmiş bulunuyorum... Bu defaki ayrılışım başka türlü bir ayrılıştır...

— Kovulmadın mı?

— Hayır.. kendi rızamla istifa ettim.

— Ben kendi rızasile istifanın ne olduğunu bilirim..

— Hayır.. Tamamile kendi rızamla,.. Memuriyet hayatı zaten beni tatmin edemiyordu... Son derece emin ve istifadeli bir işe kapılandım. Kapılandım diyorum ama, aslını istersen o işin sahilperinden biriyim... Zengin oluyorum..

— Git ulan işine.. Kendin delirmişsin bari beni delirtme...

— Vallâhi değil canım... Şunlara bak Hacı efendi...

Âdem cüzdanından bir tomar kâğıt para çıkarmıştı;

— Şunlara bak Hacı efendi... Ben bugün tesadüfen üstümde bulunan şu parayı memuriyetten iki senede alamazdım.

Imam paralara bir göz attıktan sonra sormuştu;

— Çaldın mı onları?

— Ne münasebet baba... Bana hakaret etmiye ne lüzum var...

— O halde buldun... Git sahibine teslim et...

— Bunda da yanıldın?

— Be oğlum, senin gibi adam bukadar parayı ya çalar, ya bulur. Bir üçüncü şık da emanettir. Fakat senin gibi ipsiz sapsız genç bir delikanlıya bukadar para emanet edecek adam ancak tımarhanede bulunur...

— Yapma Hacı efendi...

— Kim bilir hırsız kumpanyası mı teşkil ettin, ne yaptın?

— Aman baba... Senin temiz ve namuslu ekmeğinle büyümüş bir insandan bunu nasıl memul ediyorsun? Dinle anlatayım..

İmam biraz yatışmıştı. Delikanlı anlattı;

— Ben bir kömürcü ile ortak oldum. Bir şirket kurduk. Belki işitmişsindir... Hani anonim şirketleri vardır.. ondan.

İmam gayri ihtiyarî güldü;

— Kömürcü ile mi kurdunuz bu şirketi? Bu paraları sana kömürcü mü verdi? Üç kuruştan kaç okka elleme sattı ki, bukadar parayı buldu herif..

— Öylesi değil baba... Maden kömürü... Zonguldaktaki kuyulardan biri... Onu işleteceğiz.

— Benim böyle işlere aklım ermez..

— Olabilir,. fakat senin çok yerinde olan akıl ve mantıkın şunu da inkâr edemez ki, boş bir teşebbüs için bana bukadar para teslim etmiş olamaz.. Yarın idarehanemize gelir kasamızı falan görürsen kanaatin daha kuvvetlenir... Hasılı babacığım, ben artık yolumu buldum. Senin nekadar tok gözlü ve izzeti nefis sahibi bir adam olduğunu bilmesem senin bana şimdiye kadar ettiğin iyiliklere mukabil ben de sana para yardımında bulunmayı teklif ederdim.

— Aman uzak olsun öyle yardım... Tek senin külfetin benim üzerimden kalksın, sen bahtiyar ol da..

— Muhakkak olacağım Hacı efendi.. Biliyorsun ki, ben çok iyi tahsil ettim.. Zekiyim, çalışkanım, iş hayatında pek birinci derecede lâzım şeylerden olmamakla beraber, oldukça ahlâkım da var.. Binaenaleyh muvaffak olacağım. Benden belki bir şey kabul etmek tenezzülünü göstermiyeceksin.

— Devam edecek —

TARİHTEN ÇİZGİLER;

Elektrik ampulü ve malzemesinin İstanbula ilk geldiği günlerde gümrükte muayene yapılırken;

— Bunlar nev icat fitilli bomba ve dinamite benziyorlar, bir fikri melanet ile sara yı hümayûna suikast yapılmak için memaliki şahaneye idhal edilmek istenildiği meydandadır. Bunların bir felâkete meydan vermeden idhalini men ve derhal tahkikatı için de zaptiyeyi haberdar etmeliyiz!..

KOL ve EL..

Çalışkan bir genç olmasına rağmen işsiz kalmıştı. Tanıdıkları ona babasının eski mektep arkadaşlarından bir tüccara müracaat etmesini tavsiye ettiler. Bu tüccar, ihtikâr, gümrük hırsızlığı, sahte iflâs gibi suçlardan dolayı birçok defalar hapise girip çıkmış, fakat buna rağmen serveti seneden seneye artmıştı.

Genç adam istemiye istemiye ona müracaat etti:

— Sizi rahatsız etmek istemezdim, dedi, fakat merhum babamın mektep arkadaşı olduğunuzu düşündüm, belki derdime bir çare bulursunuz, dedim.

Tüccar onu tepeden tırnağa kadar süzdükten sonra:

— Baban sana hiç bir şey bırakmadı mı? dedi.

— Babam fakir öldü.

— Demek tenbeldi..

— Tenbel değildi ama, talii yâr olmadı.

— Ben bilirim. Baban tenbeldi. Olmasaydı pekâlâ çalışır ve kazanırdı. Hâlâ gözümün önündedir. Bir buçuk metreye yakın kolları vardı.

Genç adam artık dayanamadı. İçini çekerek:

— Evet ama, ucunda sizin elleriniz takılı olmadıktan sonra neye yarar, dedi.

Hediye

— Yılbaşında bizim bayana bir salon radyosu hediye edecektim.

— Sonra?

— Bir kürk manto ile ağzını kapattım.

— Radyo daha ucuz olmazmıydı?

— Olurdu ama sahtesini bulamadım..

Buna ışık derler..

buna da ışık derler...

TUNGSRAM
buna da
TUNGSRAM ışığı derler...

Niçin ıztırap çekiyorsunuz?

Bir defa da

Neokürini

tecrübe ediniz.

Noekürin

Sizi bu müz'iç baş ağrılarından kurtaracaktır.

Tek kaşe 6 kuruş; 6 lık ambalaj 33 kuruş. Her eczanede bulunur.

Kolaylık-Şıklık

Her şeyden evvel kolaylığı arayan eper maraklısı Bayanlar, onlar için yapılmış olan bu sentür-kûletları giyerek şıklığı da temin etmiş olurlar. Hututu inceltir. Vücudun tenasübünü düzeltir ve en şedid hareketlerde bile kat'iyyen kaymaz.

Fiyatı: 7 1/2 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız : ez

J. Roussel
Paris

İSTANBUL, Beyoğlu
Tünel meydanı 12 No. lu.
Mağazamızı ziyaret edinizi veya 13 No.lu tarifemizi istiyiniz.
Fiyatlarımızda büyük tenzilât.

Unutmayınız ki:

Bir dişin çıkarılması, sıhhatin temel taşlarından birinin çıkarılması demektir.

Bu akılbetle karşılaşmadan evvel dişlerinize itina ederek, hergün temizliyerek onların çürümemesine, bozulmamassına ihtimam etmek lâzımdır.

RADYOLİN

Diş macunile her gün ve en az günde 3 defa fırçalanan dişler daima sağlam ve temiz kalır.

Daima Radyolin

M. ZEKİ ERMAN
Mektepliler Pazarı Zonguldak
Yedigün ve bütün neşriyatının satış yeri. Bilumum mektep kitapları ve mektep levazımı, kırtasiye, fotoğraf, mühendislik alâtı. Uygun şartlarla

Nezle hastalıkların kara habercisidir.

Gripin

bir kale gibi sizi müdafaa eder.

Gripin nezleyi ve gripi geçirir, harareti düşürür.

Baş ve diş ağrılarına, romatizma sancılarına, sinir ve adalelerdeki ıztıraplara karşı en kuvvetli deva Gripindir.

Havaların çok karışık ve tehlikeli olduğu günlerde sıhhatinizi korumak için şüphesiz Gripin kullanmalısınız.

İcabında günde 3 kaşe alınabilir. İsmine dikkat. Taklitlerinden sakınınız ve Gripin yerine başka bir marka verirlerse şiddetle reddediniz.

KARİKATÜR

— Haberin var mı hemşire, otuz dokuza giriyoruz...
— Aman kardeş, seneler de kuş gibi geçiyor... Desene kırkımıza yaklaştık!..

Basıldığı yer: Ahmet Sait Matbaası

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.